

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Izabela Kosińska - Szota

Protokolant: sekretarz sądowy Natalia Stokłosa

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2016 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa **S. K.**

przeciwko (...) **S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę 6 000 zł i ustalenie

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda S. K. kwotę 5 000 (pięć tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 10 marca 2015 roku;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1 384,22 zł (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt cztery złote 22/100) tytułem kosztów procesu;

IV. nakazuje uiścić stronie pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 562,91 zł (pięćset sześćdziesiąt dwa złote 91/100) tytułem brakujących kosztów sądowych;

V. nakazuje ściągnąć stronie pozwanej z zasądzonych w pkt I-ym roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 115,30 zł (sto piętnaście złotych 30/100) tytułem brakujących kosztów sądowych.

Powód S. K., wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W., kwoty 6.000 złotych, tytułem zadośćuczynienia za ból, krzywdę i cierpienie, będące następstwem zdarzenia z dnia 21 grudnia 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 marca 2015 roku oraz o ustalenie odpowiedzialności pozwanej na przyszłość za skutki wypadku, któremu uległ powód w dniu 21 grudnia 2014 roku i o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 21 grudnia 2014 roku, doszło do wypadku komunikacyjnego, którego sprawca ubezpieczony był u strony pozwanej a powód w wyniku zdarzenia doznał obrażeń ciała w postaci skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa, urazu głowy, urazu klatki piersiowej, urazu psychicznego i w związku z utrzymującymi się dolegliwościami, podjął leczenie i rehabilitację. Wskazał powód, że w chwili wypadku miał (...) lat, przed wypadkiem nie miał istotnych problemów zdrowotnych, był osobą w pełni aktywną fizycznie i psychicznie. Powód podał, że zgłosił szkodę pozwanej, która potwierdziła przyjęcie szkody i następnie przyznała powodowi kwotę 1.000 złotych tytułem zadośćuczynienia, ponadto zwróciła koszty przejazdów. Powód podniósł, że nie zgodził się z wysokością takiej kwoty zadośćuczynienia i wezwał pozwaną do zapłaty. Ponadto powód wskazał, że odsetek ustawowych żąda od 10 marca 2015 roku, to jest dnia, po dniu, w którym upłynął 30 –to dniowy termin od dnia, w którym została wydana decyzja o przyznaniu powodowi kwoty 1.000 złotych zadośćuczynienia, a wysokość żądanych kosztów zastępstwa procesowego,

uzasadnione jest treścią paragrafu 6 punkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Strona pozwana podniosła, że żądane przez powoda zadośćuczynienie jest rażąco zawyżone i nieadekwatne do doznanej krzywdy. Strona pozwana wskazała, że dokonała analizy zebranej w toku postępowania likwidacyjnego dokumentacji, w tym oceny medycznej i ustaliła, że powód nie doznał ani trwałego, ani długotrwałego rozstroju zdrowia, lecz rozstroju zdrowia o charakterze przejściowym, skutkującym jedynie kilkutygodniowym deficytem ruchomości kręgosłupa szyjnego, ponadto strona pozwana wskazała, że stan zdrowia powoda po wypadku, po pewnym czasie uległ poprawie, co jest naturalnym wynikiem zdrowienia. Jednocześnie strona pozwana ustaliła na podstawie wyniku badania rezonansu magnetycznego kręgosłupa szyjnego z 23 stycznia 2015 roku, iż powód ma zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego, które nie są następstwem wypadku, lecz toczącego się procesu starzenia organizmu. W ocenie strony pozwanej, zmiany te wpływają na stan zdrowia powoda i wywołują deficyty ruchomości oraz dolegliwości bólowe. W świetle powyższego, w ocenie pozwanego, dotychczas wypłacone zadośćuczynienie, jest odpowiednie do krzywdy doznanej przez powoda. Ponadto strona pozwana wniosła o oddalenie żądania powoda, w przedmiocie ustalenia odpowiedzialności na przyszłość, wskazując, że powód nie tylko nie uzasadnił tego żądania, ale również nie wykazał istnienia interesu prawnego. Sąd ustalił następujący stan faktyczny: w dniu 21 grudnia 2014 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku, którego poszkodowany został powód S. K.. Sprawca tego zdarzenia ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej, (...) S.A. z siedzibą w W., okoliczność bezsporna. Uderzenie w samochód, którym poruszał się powód było uderzeniem czołowym, w lewą stronę. Poduszka powietrzna w samochodzie powoda wystrzeliła, w wyniku uderzenia zadziałały siły i doszło do szarpnięcia głową powoda. Na miejsce zdarzenia przyjechała Policja, powodowi robiło się słabo, lecz z tego względu, że w domu pozostawały zwierzęta, pies i kot, powód nie chciał wzywania karetki pogotowia. W dniu zdarzenia powód nie skorzystał z wizyty u lekarza, jednak nie spał całą noc. Następnego dnia udał się do Szpitala w K., a następnie do S. w P.. Dowód: zeznania powoda, karta 47 i opinia biegłego sądowego z zakresu (...), karta 64 do 67. Powód był konsultowany w S. (...) w P., gdzie stwierdzono skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa, powierzchniowy uraz powłoki głowy i powierzchniowy uraz przedniej ściany klatki piersiowej. Zalecono noszenie kołnierza ortopedycznego, u powoda wykonano RTG klatki piersiowej, TK głowy i TK kręgosłupa szyjnego. Badanie TK głowy nie wykazało zmian urazowych, RTG klatki piersiowej również było w granicach normy. Na podstawie badania TK kręgosłupa stwierdzono również, że kręgi szyjne zmian urazowych nie wykazują, nie stwierdzono cech niestabilności kręgosłupa. Dowód: Karta informacyjna leczenia szpitalnego, karta 7 do 8. Powód otrzymał skierowanie do Poradni Specjalistycznej, w dniu 22 grudnia 2014 roku, dowód: skierowanie do Poradni Specjalistycznej, karta 9. W dniu 29 grudnia 2014 roku, powód był konsultowany przez neurologa, który w związku z podawanymi przez powoda dolegliwościami wskazał, że pacjent uskarża się na uporczywe bóle głowy, osłabienie, złe samopoczucie, zwroty głowy i nudności, w pierwszej dobie po urazie, bóle kręgosłupa szyjnego i barku. Neurolog zalecił leżenie i odpoczynek, noszenie kołnierza Shantza przez 2 tygodnie, leki między innymi przeciwbólowe i za 2 tygodnie podjęcie fizjoterapii odcinka szyjnego kręgosłupa a także do rozważenia kontrolne badanie TK głowy. Dowód: konsultacja neurologiczna, karta 13,14. Powód w dniu 8 stycznia 2015 roku zgłosił się do psychologa, podając problemy ze snem i trudności z przespaniem całej nocy. Psycholog stwierdził, że u powoda wystąpiły objawy psychologiczne, charakterystyczne dla ostrej reakcji na stres, dowód: opinia prywatna psychologa, karta 10 do 12. Powód, zgodnie z zaleceniami neurologa, poddał się badaniom rezonansem magnetycznym odcinka szyjnego kręgosłupa i stwierdzono u powoda spłycenie fizjologiczne lordozy szyjnej, zmiany zwyrodnieniowe i wytwórcze pod postacią osteofityzy na krawędziach trzonów kręgowych, zmiany zwyrodnieniowe trzonów kręgowych typ 1/ 2 według Modica, zmiany zwyrodnieniowe w stawach międzykręgowych, zaś innych zmian, w dostarczonym do oceny badań odcinka szyjnego kręgosłupa, nie stwierdzono. Dowód, to wynik badania rezonansem magnetycznym odcinka szyjnego kręgosłupa, z dnia 23 stycznia 2015 roku, znajdujący się w aktach szkody. W wyniku wypadku, któremu uległ powód, stwierdzono u powoda stan po skręceniu kręgosłupa szyjnego z uszkodzeniem aparatu więzadłowo –torebkowego. Biegły z zakresu ortopedii i traumatologii, wskazał, iż powód doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 3 procent. Wypadek do chwili obecnej skutkuje bólami i zawrotami głowy, dolegliwościami bólowymi z ograniczeniem ruchomości biernej i

czynnej kręgosłupa szyjnego. Biegły wskazał, że w wypadkach komunikacyjnych zawsze dochodzi do obrażeń odcinka szyjnego kręgosłupa, co jest związane z dużą masą głowy usadowionej na słabym rusztowaniu kostno – więzadłowo – mięśniowym, czyli szyi, dlatego zawsze powinno być zastosowane odciążenie kręgosłupa odcinka szyjnego kołnierzem ortopedycznym. Okres takiego odciążenia powinien wynosić 3 tygodnie, jest to minimalny czas, który umożliwia ewentualne wygojenie uszkodzonych tkanek miękkich. Polepszenie utraconej sprawności narządu ruchu kręgosłupa szyjnego wymaga długiego i w miarę wczesnie rozpoczętego leczenia usprawniającego. Nierzadko jednak poprawa jest tylko częściowa. Przebyty wypadek spowodował u powoda również naruszenie zwartego bloku morfologiczno – czynnościowego, kręgowo – krążkowo – więzadłowego, powodując podrażnienie końców nerwowych i związane z tym ograniczenie bólowe ruchomości kręgosłupa szyjnego oraz parestezje kończyny górnej lewej w zakresie unerwienia przez nerw łokciowy. Powód z uwagi na odczuwane dolegliwości głowy i kręgosłupa zmuszony jest do częstego przyjmowania leków przeciwbólowych. Rokowania, co do powrotu do pełnego zdrowia powoda są pomyślne, dlatego uszczerbek został określony, jako długotrwały. Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu (...), karta 64 do 67. Pod względem neurologicznym stwierdzono u powoda stan po urazie kręgosłupa szyjnego i... ..bez uszkodzenia struktur nerwowych oraz stwierdzono u powoda zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego. W zakresie neurologicznym doznane urazy nie pozostawiły trwałego i długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, ponieważ nie doszło do pierwotnego ani wtórnego uszkodzenia obwodowego i ośrodkowego układu nerwowego, rokowania co do stanu zdrowia powoda na przyszłość są dobre, następstwem urazów był ból ostry, który jednak nie ewoluował do bólu przewlekłego, dowód – opinia biegłej sądowej z zakresu neurologii J. S., karta 93 do 94. Powód po wypadku odczuwał bóle głowy, zawroty głowy, w rękach odczuwał mrowienie, powód oczekiwał w trakcie procesu na rehabilitację, którą odbył w okresie od 19 stycznia 2016 roku do 1 lutego 2016 roku. Problemy ze snem występują u powoda do chwili obecnej, również dolegliwości bólowe nie ustały, jego aktywność fizyczna się zmniejszyła, nie jest w stanie pomagać żonie, na przykład wynieść śmieci, dowód – zeznania powoda, karta 47, skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne, karta 121. Pismem z dnia 9 stycznia 2015 roku powód zgłosił szkodę stronie pozwanej wnosząc o zapłatę kwoty 30.000 złotych. Strona pozwana poinformowała, że w dniu 15 stycznia 2015 roku wpłynęło do (...) S.A. zgłoszenie zdarzenia i decyzją z dnia 9 lutego 2015 roku przyznała powodowi zadośćuczynienie w kwocie 1.000 złotych, dowód – pismo powoda zatytułowane "Zgłoszenie szkody" z dnia 9 stycznia 2015 roku, karta 17 do 19, pismo strony pozwanej z 15 stycznia 2015 roku, decyzja strony pozwanej z 10 lutego 2015 roku, karta 22. Powód nie zgodził się z wysokością przyznanego zadośćuczynienia i wezwał stronę pozwaną do zapłaty 29.000 złotych tytułem zadośćuczynienia powołując, że do dnia dzisiejszego występują u niego konsekwencje zdrowotne wypadku, takie jak: bóle głowy, bóle karku, kręgosłupa, szумы w uszach, bóle w klatce piersiowej, nocne drętwienie rąk, zaburzenia snu i koncentracji oraz lęki przed jazdą samochodem, dowód – wezwanie do zapłaty, karta 25 do 27.

Sąd zważył co następuje.

Powództwo o zapłatę zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części. W przedmiotowej sprawie fakt zaistnienia zdarzenia drogowego wywołującego szkodę po stronie powoda implikująca odpowiedzialność ubezpieczyciela (...) S.A. z siedzibą w W. jest poza sporem. Jak już wskazano, strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną zdarzeniem z dnia 21 grudnia 2014 roku, a spór w istocie dotyczył wysokości zadośćuczynienia. Zgodnie z przepisem art. 445 par. 1 Kodeksu cywilnego w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Rozstrzygając niniejszą sprawę Sąd oparł się na dowodach z dokumentów w postaci dokumentacji lekarskiej, pism stron, opinii biegłych sądowych, opinii prywatnej psychologa oraz zeznania powoda. Autentyczności, rzetelności i treści dowodów z dokumentów żadna ze stron nie kwestionowała, nie budziły one również zastrzeżeń ze strony Sądu, natomiast zeznaniom powoda Sąd dał wiarę w przeważającej części. W tym zakresie, w którym Sąd oparł się na zeznaniach powoda Sąd uznał, że korespondują one z pozostałymi wymienionymi wyżej dowodami z dokumentów, jak i opiniami biegłych. W takim zakresie, jakim konieczne było zasięgnięcie opinii, to Sąd korzystał z wiadomości specjalnych na podstawie art. 278 par. 1 k.p.c. posiłkując się dowodem z opinii biegłego lekarza z zakresu ortopedii i traumatologii oraz neurologii. W ocenie Sądu opinie biegłych zostały wydane po szczegółowej analizie całego zgromadzonego w aktach materiału dowodowego, zwłaszcza dokumentacji medycznej przedstawionej przez powoda i w oparciu o osobiste badanie powoda oraz dostępną wiedzę medyczną z uwzględnieniem posiadanej wiedzy

fachowej i doświadczenia zawodowego. W ocenie Sądu opinie biegłych w sposób wyczerpujący i prawidłowy wyjaśniły stawiane przed biegłymi kwestie, a ich wartość zarówno formalna i merytoryczna nie budziła zastrzeżeń Sądu, są one bowiem spójne, logiczne, wewnętrznie niesprzeczne i dlatego Sąd w całości podzielił ich wnioski uznając je za przekonujące i czyniąc na ich podstawie ustalenia faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Wskazać należy, że zarówno w opinii biegłego sądowego z zakresu (...), jak i w opinii biegłej z zakresu neurologii J. S. odniesiono się do podnoszonego przez stronę pozwaną wyniku badania powoda rezonansem magnetycznym kręgosłupa szyjnego w styczniu 2015 roku. Biegły z zakresu ortopedii i traumatologii wskazał, że uwypuklenie krążków międzykręgowych do światła kanału kręgowego występowało u powoda, choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa szyjnego i nieprawidłowe ustawienie osi długiej kręgosłupa szyjnego, wskazał to na stronie 2 opinii, a na karcie 65 akt sprawy. Również na te dolegliwości wskazała na pierwszej stronie swojej opinii biegła z zakresu neurologii, w rozpoznaniu wskazując zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego. Przechodząc do rozważań nad zasadnością wysokości zgłoszonego przez powoda żądania zadośćuczynienia zaznaczyć należy, że ustawodawca wskazał jedynie, iż suma pieniężna przyznana z tego tytułu ma być odpowiednia, ale nie sprecyzował, jakich zasad ustalania jej wysokości. Nie powinno budzić wątpliwości, że o rozmiarze należnego zadośćuczynienia decyduje stopień doznanej krzywdy, a zadośćuczynienie ma na celu naprawienie szkody niemajątkowej, wyrażającej się doznaną krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych. Orzecznictwo traktujące o zadośćuczynieniu jest w tym zakresie bardzo liczne i jego analiza pozwala na stwierdzenie, że ocena, jaka kwota stanowić będzie w konkretnym przypadku odpowiednią sumę w rozumieniu art. 445 par. 1 Kodeksu cywilnego powinna opierać się na całokształcie okoliczności sprawy. Oceniając rozmiar doznanej krzywdy trzeba wziąć pod uwagę w szczególności stopień cierpień fizycznych, psychicznych, ich intensywność, czas trwania, rodzaj naruszonego dobra, nieodwracalność następstw wypadku, zmiana dotychczasowego trybu życia poszkodowanego, rodzaj wykonywanej przez niego pracy, szansę na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową, wiek poszkodowanego oraz inne podobne czynniki. Z drugiej strony w świetle orzecznictwa w szczególności Sądu Najwyższego utrzymuje się pogląd, że przyznana z tego tytułu suma pieniężna powinna być utrzymana w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. W ocenie Sądu nie może być wątpliwości, że wysokość zadośćuczynienia nie może stanowić zapłaty sumy symbolicznej, czy też sumy określonej sztywnymi regułami. Na miarę krzywdy nie wpływa bowiem jedynie procentowo stwierdzony uszczerbek na zdrowiu poszkodowanego. Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę na to, że nie można akceptować stosowania taryfikatora i ustalania wysokości zadośćuczynienia według procentu trwałego uszczerbku na zdrowiu, ale zdrowie ludzkie jest dobrem o szczególnie wysokiej wartości, w związku z czym zadośćuczynienie z tytułu uszczerbku na zdrowiu powinno być odpowiednio duże, ale nietrafne jest posługiwanie się przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia jedynie określonymi jednostkami przeliczeniowymi, na przykład w postaci najniższego czy średniego wynagrodzenia pracowniczego, tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z 9 listopada 2007 roku w sprawie V CSK 245/07. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie odpowiednie zadośćuczynienie, które zrekompensuje zakres krzywdy powoda S. K. stanowić będzie kwota 6.000 złotych, a mając na względzie dotychczas wypłacone przez pozwanego ubezpieczyciela zadośćuczynienie w kwocie 1.000 złotych, Sąd zasądził dalsze zadośćuczynienie w kwocie 5.000 złotych. W ocenie Sądu nie można podzielić poglądu strony pozwanej, że dotychczas wypłacone zadośćuczynienie jest adekwatne do stanu zdrowia powoda do doznanych w wyniku tego zdarzenia, za które ponosi odpowiedzialność krzywdy. W ocenie Sądu to wypłacone zadośćuczynienie jest rażąco zaniżone. Zdaniem Sądu pozwany ubezpieczyciel w oderwaniu od wszystkich okoliczności niniejszej sprawy wypłacił powodowi zadośćuczynienie 1.000 złotych powołując się jedynie na wynik badania rezonansem magnetycznym odcinka szyjnego kręgosłupa i wskazując na zmiany zwyrodnieniowe tego odcinka występujące u powoda przed zdarzeniem. Określając wysokość zadośćuczynienia należnego powodowi Sąd uwzględnił rozmiar cierpień fizycznych powoda, na które wskazują biegli w swoich opiniach, żaden z biegłych nie negował doznanego bólu, a w związku z tym krzywdy po stronie powoda. U powoda występowały zawroty głowy, bóle głowy, ograniczenie ruchomości biernej i czynnej kręgosłupa szyjnego, w wyniku tego zdarzenia musiał odcinać kręgosłup kołnierzem ortopedycznym Schantza, co wynika zarówno z karty informacyjnej leczenia szpitalnego ze S. w P. Zdrowiu, jak i konsultacji neurologicznej. Powód w swoich zeznaniach wskazywał na mrowienie palców. Biegły z zakresu ortopedii podał szczegółowo w opinii, że parestezje kończyny górnej lewej występują w zakresie unerwienia przez nerw łokciowy, a to w wyniku naruszenia zwartego bloku morfologicznościowego kręgowożukowożadłowego, powodując podrażnienie końców...

Nerwowych biegły z zakresu ortopedii i traumatologii w żadnym wypadku nie odnosił tych dolegliwości związanych ze zmianami zwyrodnieniowymi kręgosłupa szyjnego mimo, że przecież odniósł się do wyniku badania MR kręgosłupa szyjnego ze stycznia 2015 roku. Zdaniem Sądu gdyby parastezje, czy, czy dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego występowały w wyniku zmian zwyrodnieniowych niewątpliwie biegły odniósł się by do tej kwestii. Natomiast biegły wskazał na rozpoznanie w wyniku zdarzenia z dnia 21 grudnia 2014 roku, a mianowicie to jakich to obrażeń, czy urazów doznał powód w wyniku tego zdarzenia. Również biegła z zakresu neurologii wskazywała na dolegliwości bólowe i logicznie uzasadniła, iż na początku bezpośrednio po zdarzeniu ten ból był bólem ostrym, ale w wyniku naturalnego procesu zwyrodnienia ból ostry pourazowy zmienił się utrzymującej się nie dłużej niż do 3 miesięcy, ale nie ewoluował do bólu przewlekłego. Jednocześnie biegły z zakresu ortopedii i traumatologii wskazał, że w wyniku zdarzenia pod względem ortopedycznym powód doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu 3 procent. Biegła z zakresu neurologii takiego uszczerbku nie stwierdziła. Nie sposób nieuwzględnić również przy ocenie wysokości krzywdy powoda tego, iż niewątpliwie powód doznał urazu w sferze psychicznej, wywołało to u niego problemy ze snem co wynika z opinii prywatnej psychologa L. K.. Opinia ta jest oczywiście opinią prywatną, ale nie była kwestionowana przez stronę pozwaną. Nie sposób negować tych dolegliwości wynikających ze stresu wskutek uczestniczenia w wypadku drogowym i doznanym obrażeń ciała. Wynika to również z zeznań samego powoda złożonych na rozprawie. Na krzywdę powoda składają się również odbyte przez niego wizyty lekarskie, konsultacje lekarskie, zażywanie leków przeciwbólowych i konieczność odbycia rehabilitacji, na którą wskazywał w szczególności biegły z zakresu ortopedii i traumatologii doktor M. J.. Gdyby nie to zdarzenie z 21 grudnia 2014 roku powód nie musiałby ani zażywać leków przeciwbólowych ani podejmować rehabilitacji, nie musiałby odciążać kręgosłupa kołnierzem ortopedycznym. Nie występowałyby u niego ograniczenia ruchomości biernej i czynnej kręgosłupa szyjnego jak również bóle i zawroty głowy. Strona pozwana nie wykazała żadnym dowodem choć biegli sądowi odnieśli się do tej kwestii, że stan zdrowia powoda przed wypadkiem skutkowało przed tym wypadkiem takimi dolegliwościami wręcz przeciwnie z dowodów przeprowadzonych przez Sąd wynika, że powód dopiero po wypadku z dnia 21 grudnia 2014 roku odczuwał te dolegliwości. Oczywiście jest, że Sąd wskazywał wcześniej, że na wysokość zadośćuczynienia nie wpływał jedynie 3 długotrwały uszczerbek na zdrowiu, ale te wyżej wskazane okoliczności, które należało uwzględnić przy zasądzeniu dalszego zadośćuczynienia 5.000 złotych. W ocenie Sądu zadośćuczynienie w tej kwocie plus 1.000 złotych, które zostało wypłacone powodowi wcześniej w pełni zrekompensuje doznaną przez niego krzywdę w wyniku tego zdarzenia. Oczywiście jest, że powód jako osoba 59 nie jest osobą, której przysługuje mniejsze zadośćuczynienie. Wiek (...) lat nie jest to wiek, który by świadczył o braku sprawności, czy aktywności powoda. Powód wskazywał, że w wyniku wypadku nie mógł w pełnym zakresie pomagać żonie przy czynnościach życia codziennego jak wskazywał chociażby przy wynoszeniu śmieci. Natomiast w pozostałym zakresie co do 1.000 złotych powództwo podlegało oddaleniu. W żadnej mierze nie wynika z opinii biegłych w szczególności by podawane w zeznaniach przez powoda dolegliwości takie jak wymioty, zasłabnięcia tak zwane oblewanie potem występowały u powoda w wyniku tego wypadku. Biegli w tym zakresie się nie wypowiedzieli w ocenie Sądu ewentualnie powód mógł wnioskować biegłego innej specjalności, który by się do tej kwestii odniósł. Powód wskazywał również, że ciężko mu było oddychać. Wprawdzie Sąd uwzględnił w rozpoznawanej sprawie, że w wyniku tego zdarzenia wystąpił u powoda powierzchowny uraz przedniej ściany klatki piersiowej, ale nie stwierdzono by te dolegliwości wpływały na to, że powodowi było ciężko oddychać. Mając na względzie również to, że powód nie powołał chociażby na marginesie, że wprawdzie przed zdarzeniem występowały u niego zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, ale nie skutkowały żadnymi dolegliwościami to te okoliczności miały również wpływ na to, że Sąd nie mógł w pełnym zakresie uwzględnić powództwa o zapłatę kwoty 6.000 tak jak chciał tego powód. W związku z tym i mając na uwadze te okoliczności przed chwilą podane Sąd co do 1.000 złotych powództwo o zapłatę oddalił. Sąd oddalił również powództwo o ustalenie odpowiedzialności na przyszłość mając na uwadze przepis artykułu 442 (1) paragraf 1 Kodeksu Cywilnego oraz ugruntowane na tym tle orzecznictwo. Zgodnie z tym przepisem roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat 3 od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż 10 lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Zdaniem Sądu w razie ujawnienia się u powoda nowej krzywdy będzie on miał możliwość wystąpienia z nowym powództwem opartym na nowych okolicznościach pozostających w związku przyczynowym z wypadkiem z 21 grudnia 2014 roku. W obecnym stanie prawnym wynikającym z ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o zmianie ustawy Kodeks Cywilny przepis artykułu

442 (1) paragraf 3 Kodeksu Cywilnego pozwala stwierdzić, że nie występuje ryzyko przedawnienia ewentualnych przyszłych roszczeń powoda. W ocenie Sądu wyrok ustalający odpowiedzialność na przyszłość strony pozwanej w razie pojawienia się nowej krzywdy nie będzie stanowił istotnego dowodu dla wykazania związku przyczynowego między nową krzywdą, a wypadkiem. Sama ewentualność powstania innych skutków zdarzenia nie powoduje istnienia interesu prawnego artykuł 189 k.p.c. Niezależenie od powyższego powód w żaden sposób nie wykazał by w przyszłości jego stan zdrowia wywołany zdarzeniem z 21 grudnia 2014 roku skutkować miał jakimikolwiek dolegliwościami. Z opinii biegłych z zakresu ortopedii i traumatologii i neurologii wynika, że rokowania co do stanu zdrowia powoda są dobre. W związku z tym brak jest jakichkolwiek podstaw by uwzględnić powództwo o ustalenie. Sąd zasądził odsetki od kwoty 5.000 złotych w oparciu o przepis artykułu 481 paragraf 1 i 2 Kodeksu Cywilnego oraz w oparciu o przepis artykułu 14 ustęp 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Zdaniem Sądu skoro powód zgłosił szkodę pismem z dnia 9 stycznia 2015 roku i strona pozwana przyznała, że 15 stycznia 2015 roku wpłynęło zawiadomienie zgłaszające szkodę w związku z tym termin 30 do wypłaty odszkodowania biegł od dnia 15 stycznia 2015 roku i zatem upływał w lutym 2015 roku. W związku z tym żądanie odsetek od dnia 10 marca 2015 roku nie jest przedwcześnie. Powód wskazał, że żądał odsetek w terminie 30 od daty decyzji przyznającej zadośćuczynienie w kwocie 1.000 złotych. Zdaniem Sądu takie stanowisko nie narusza wyżej wymienionych przepisów. O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o przepis artykułu 100 stosunkowo je rozdzielając. Powód wygrał proces w 83 procentach strona pozwana w 17 procentach, powód poniósł koszty w łącznej kwocie 1.917 złotych, na które składają się opłata sądowa od pozwu 300 złotych 17 złotych opłata skarbową od pełnomocnictwa 1200 złotych koszty zastępstwa procesowego i łącznie 400 złotych zaliczki wpłacone na poczet należności biegłych. Strona pozwana poniosła koszty w łącznej kwocie 1.217 złotych to są koszty zastępstwa procesowego i opłata skarbową od pełnomocnictwa. 83 procent z kosztów powoda to jest z kwoty 1.917 złotych daje kwotę 1.591 złotych i 11 groszy. 17 procent z kosztów strony pozwanej 1.217 złotych daje kwotę 206 złotych 89 groszy, odejmując od kosztów powoda koszty strony pozwanej przy uwzględnieniu wyniku procesu strona pozwana winna zapłacić na rzecz powoda kwotę 1.384 złote 22 grosze. Jednocześnie Sąd w oparciu o przepis artykułu 113 ustęp 1 i 2 w punktach 4 i 5 nakazał po pierwsze uiścić stronie pozwanej brakujące koszty sądowe poniesiono tymczasowo przez Skarb Państwa Sąd Rejonowy w Kłodzku w kwocie 678 złotych i 21 groszy. Ponieważ 686 złotych 39 groszy zostało poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa i jednocześnie Sąd przeksięgowując pozostającą z zaliczki 200 złotych kwotę 8 złotych 18 groszy odejmując ją pozostają niepokryte koszty sądowe w kwocie 678 złotych 21 groszy.

Strona powodowa powinna ponieść je w 17 procentach, strona pozwana w 83 procentach dlatego Sąd nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 562 złote i 91 groszy tytułem brakujących kosztów sądowych, a jednocześnie kwotę 115 złotych 30 groszy ściągnąć z zasądzonych w punkcie 1 roszczenia na rzecz Skarbu Państwa tak by te koszty w całości zostały pokryte.